

عنوان مقاله:

مالکیت ارضی و نظام های بهره برداری در دوره ناصری نمونه موردی لرستان

محل انتشار:

پژوهش نامه تاریخ اجتماعی و اقتصادی، دوره 12، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

محمد دالوند - دانشجوی دکترای تاریخ ایران اسلامی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ایران

محمدامیر احمدزاده - دانشیار، پژوهشکده تاریخ، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی تهران، ایران

محسن سراج - استادیار، گروه تاریخ، پژوهشکده امام خمینی (ره)، تهران، ایران

محمد رحیم ربانی زاده - استادیار، گروه تاریخ، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مهم ترین بخش اقتصاد ایران در عهد ناصری، اقتصاد ارضی بود زیرا مهم ترین بخش درآمد سرانه کشور و درآمدهای دولت از این بخش تامین می شد. در این مقاله مالکیت ارضی در لرستان و تغییرات آن با توجه به شیوه های تولید حاکم بر اقتصاد ارضی لرستان عهد ناصری یعنی شیوه تولید معیشتی و شیوه تولید سرمایه دارانه و همچنین مناسبات تولید برآمده از آنها در اقتصاد ارضی این منطقه به شیوه مطالعه تاریخی بررسی شده است و تلاش شده به این پرسش اصلی پاسخ داده شود که مناسبات تولید و مالکیت بر وسایل تولید در اقتصاد ارضی لرستان در عصر ناصری در هر دو شیوه تولید ذکر شده به چه شکل بوده و کدام نظام بهره برداری، شیوه ی غالب توزیع محصول بین مالک و زارع بوده است؟ نتایج پژوهش نشان می دهد که در این منطقه چهار نوع مالکیت (قبیله ای، خصوصی، خالصه و وقفی) وجود داشت که شیوه غالب بهره برداری در آنها مناسبات تولید مزارعه (سهم بری) بود و همین نظام بهره برداری مهم ترین عامل در جلوگیری از امکان رشد و توسعه نیروهای تولید در منطقه بوده است.

کلمات کلیدی:

مالکیت ارضی، لرستان، نظام بهره برداری، عوامل تولید، عهد ناصری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1919860>

